

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמה רבא
מן שמא ועינים תראה בנים
ובני בנים כשתילי זיתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומזוני טבי.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להנה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמד או יפרסם דבריו
אני אטיב בעומה להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איזה מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יחיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תומכי.

מלליצי ידי שר

אתוון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

צדקת הצדיק

רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשי הוורמאן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

שערי זבול

רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

שובה ישראל עד ה' אלוך כי כשלת בעונך, קחו עמכם דברים ושובו אל ה', אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב. מקשים העולם מדוע בתחילה אמר 'שובה ישראל' בלשון יחיד, ובסוף אמר 'קחו עמכם דברים' לשון רבים. ועוד יש להבין איזה דברים צריכים ליקח, ואיך שייך לקיחה בדברים. ועוד יש לדקדק שבתחילה אמר 'עד ה' אלוך', ולבסוף אמר 'אל ה'.' וי"ל דמצינו שלפעמים תיבת 'עד', מתפרשת 'עד ועד בכלל', ולפעמים 'עד' ולא עד בכלל'. והנה אמרו (יומא פו.) שהעושה תשובה מראה זדונות נעשות לו שגגות, והעושה מאהבה נעשות לו זכויות. ולפי"ז יש לפרש כוונת הפסוק שבתחילה אומר ליחיד שישב בתשובה יחיד, ולפי שהשב בתשובה יחיד היה זה סימן ששב מיראה, כי לא דאג שגם אחרים יחזרו בתשובה, ולכן די לו שמציל את עצמו. משא"כ אילו היה שב מאהבה, בודאי היה נותן לבו גם להשיב אחרים מרוב אהבה שיש לו להקב"ה. ולכן אמר 'שובה ישראל' אע"פ שאתה יחיד, ובתשובתך שמראה תגיע רק 'עד' הקב"ה, ולא 'עד בכלל', אעפ"כ 'שובה', כי תרויח עכ"פ שהזדונות יהפכו לשגגות. אמנם אם תגרום שישבו גם אחרים בתשובה, ע"י 'קחו עמכם דברים', היינו שתקחם ברברי מוסר ותוכחה, אז 'ושובו אל ה' ממש', כי לא ישאר לכם עבירות כלל, כי יהפכו לזכויות, וזה מה שממשיך הכתוב לומר 'תשא עון וקח טוב', דהעון יהפך לטוב. (זרע שמשון האזינו אות ד.)

לזכר עולם יהיה צדיק. שהצדיק הוא מועיל לזכר העולם, שאף אם הציבור לא יעשו תשובה מספקת, מ"מ אי אפשר שלא יהיה ביניהם איזה יחיד שעשה תשובה שלימה, ובזכותו אנו מתפללים שיהיה הקב"ה זוכר לטובה את כל הציבור, כדאמרו 'אפי' יחיד שעשה תשובה מוחלין לו ולכל העולם'.

לע"נ ר' יוסף מנחם ב"ר יונה ווייס ז"ל יא"צ ו' תשרי

וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, כי יום כפורים הוא וגו' כי כל הנפש אשר לא תעונה וגו'. המשך נתינת טעם [דלא תעשו מלאכה, כיון דיש להתענות], אפשר שנתן טעם מדוע נשתנה יוה"כ מיר"ט שמותר לעשות מלאכה אוכל נפש, לזה אמר כי אחר שמצוה להתענות, א"כ לא שייך אוכל נפש. ואם תאמר הרי תינוקות מותרים לאכול, [וא"כ מדוע אסור לעשות מלאכה אוכל נפש לצורך קטן]. יש לומר כיון דמוגמר (-בשמים שנשרף באש ומעלה ריח טוב) ביר"ט אסור משום שאינו שוה לכל נפש (ע' כתובות ז), א"כ כיון שאין אוכל נפש רק לקטנים, לכן אפי' ביר"ט לא שרי כהאי גוונא, שהרי אינו שוה לכל נפש.

וסיים הכתוב, שלא תאמר שמכל מקום אין אסור מלאכה ביוה"כ יותר מבי"ט שאינו רק בלאו, לכן אמר כי לא כן הוא, רק 'וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה', והיינו כרת ואבדון. ובזה נתיישב לי מה שאמרו (מוע"ק ט). דבשעת חנוכה הבית לא עשו ישראל את יוה"כ, אלא עשו משתה ושמחה, והיו דואגים ואומרים שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כליה, יצאה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנים לחיי העוה"ב. ופירש"י (בעין יעקב) שאכלו ושתו ובישלו מאכלם ביוה"כ. וקשה דאמאי חיללו יוה"כ בבישול, הא סגי שיכינו מערב יוה"כ מאכל לאכול ולשתות ביוה"כ. אבל לפי מה שכתבתי [דהטעם דאסור ביוה"כ מלאכה אוכל נפש הוא משום דאסור באכילה] ניחא, דכיון דמותר באכילה, לכן הוה הבישול לצורך אוכל נפש, ומותר גם הבישול כמו ביר"ט.

שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם. יראה

שהוא יתברך חפץ חסד לזכות את ישראל, והנה יוה"כ שהוא גמר הדין לבינונים, שהם תלויין ועומדין עד יוה"כ, א"כ ודאי רצונו יתברך לצרף זכות מצות העינוי ביום הקדוש ההוא, למען יהיה נכון ביד עם ה' זכות מצוה הקדושה הלזו. והנה אמרו (ע"ז ג): אמר רב יהודה אמר רב, שתיים עשרה שעות הוי היום, שלש הראשונות - הקב"ה יושב ועוסק בתורה, שניות - יושב ודן את כל העולם כולו, ע"כ. א"כ זה חסדו יתברך לחשוב התענית מ'בערב' בליל יוה"כ, כאילו מיד התענה כבר 'מערב עד ערב'. [ולכן ביוה"כ בבוקר בשעה שהקב"ה דן את האדם, כבר יש לו גם הזכות של מצות עינוי].

לע"נ ר' יוסף מנחם ב"ר יונה ווייס ז"ל יא"צ ו' תשרי

הנאת גרונו והנאת מעיו. נחלקו ר' יוחנן וריש לקיש (חולין קג): גבי מאכלות אסורות, אם אכילה תלוי בהנאת גרונו או בהנאת מעיו, דר' יוחנן סובר דסגי בהנאת גרונו, וריש לקיש סובר דבעינן הנאת מעיו. ונפ"מ גבי האוכל שיעור מצומצם, ואין בו כזית אלא בצירוף מה שנדבק בין החניכים, שהנאת הגרון יש בשיעור זה, והנאת מעיים אין בו, דלר' יוחנן חייב, ולריש לקיש פטור.

וכתב האבני נזר (אגלי טל, טוחן אות ס"ב, וכ"כ המנ"ח מ' ש"ג), דאפילו ריש לקיש מודה שצריכים הנאת הגרון, אלא שהוא מצריך אף הנאת מעיו, אבל מילוי הכרס בלי הנאת הגרון אינה אכילה כלל, ולכן אם כך את המאכל בסיב ובלעו, פטור. וז"ל: נראה דלר' יוחנן החיוב תלוי רק בהנאת גרונו, ובהנאת מעיו לחוד פטור. ואפשר גם לר"ל אינו חייב רק בתרתי, שהרי

א ובשר'ת אבני נזר שם הביא דנשאל דלפי מה שחידש דחיוב ברכת המזון הוא רק על הנאת מעיו, דהנאת גרונו כבר עברה. דא"כ מדוע באכל כשהיה חול וקידש עליו היום שבת או ראש חודש, נסתפקו הפוסקים אם מזכיר מעין המאורע, והספק הוא אי אזלינן בתר התחלת הסעודה.

האוכל [ערב] יוה"כ עם חשיכה, מעיו נהנין ביוה"כ ומותר, וחזינן דבלא הנאת גרונו לא הוי אכילה, עכ"ל.

אבל במקום אחר (אבנ"ז אר"ח סי' קכ"ג אות ד') הקשה האבני נזר על ראיתו, וז"ל: הראיה שכתבתי באגלי טל דלר"ל בעי נמי הנאת גרונו ממה שמותר לאכול בערב יוה"כ עם חשיכה. תמוה. דהא בגמרא (יומא עד:) אמרינן "מה

מלאכה שב ואל תעשה, אף עינוי שב ואל תעשה". וכיון דבמלאכה שב ואל תעשה הוא בשבת, שהרי מותר לעשות מלאכה מערב שבת שתגמר בשבת. הכא נמי שב ואל תעשה, והיינו דבר המבטל עינוי ביוה"כ עצמו, וכיון שביוה"כ עצמו לא פעל הנאת מעיו, רק באכילתו ערב יוה"כ עם חשיכה, לכן מותר, עכ"ל. וע"ש עוד.

והנה בנוגע יוה"כ שלא כתוב בו לשון אכילה, אלא לשון עינוי:

"והנפש אשר לא תעונה" (ויקרא כג:ט), כתב האבנ"ז (אגלי טל שם, וכ"כ החת"ס אר"ח סי' קכ"ז), דלדברי הכל אין חייבים בו אלא על הנאת גרונו והנאת מעיים. וז"ל: ביוה"כ נראה לי דאינו חייב רק על הנאת גרונו ומעיו יחד, משום דביומא (עד:) יליף דאינו חייב כרת רק על אכילה מדכתיב "והאבדת", עינוי שיש בה אבדת הנפש הכתוב מדבר, שאם לא יאכל זמן רב ימות. וזה במניעת הנאת מעיו. ומכל מקום בהנאת מעיו לחוד ג"כ אינו חייב, שהרי אמרו בגמ' שם דאינו חייב אלא על דבר שחייבין עליו כרת במקום אחר, ואיזהו - זה אכילה ושתיה'. ואם לא נהנה גרונו, אינו חייב במקום אחר, עכ"ל.

והנה בנוגע אכילה שחייבים לברך אחריה ברכת המזון, כתב בשו"ת פנים מאירות (ח"ב סי' כ"ז) דכיון שנאמר בה שביעה: "ואכלת ושבעת וברכת", לכן אין חייבים על הנאת הגרון, אלא על הנאת המעיים, שהנאת גרונו בלבד אינה משביעה.

וכ"כ האבני נזר (אגלי טל שם), אבל מטעם אחר, וז"ל: אך לענין בהמ"ז

דכתיב "ושבעת", תלוי בהנאת מעיו, וראה שהרי אם נתעכל המזון שוב אינו מברך שעבר השביעה, הרי שאינו מברך על מה שהיה שבע תחילה, דא"כ אפי' נתעכל נמי, ועל כרחך דאינו מברך רק על הנאתו של עכשיו, והרי הנאת גרונו כבר עברה. ולכן אינו מברך על הריח לאחריו, כיון שכבר עבר הנאתו (כמ"ש הכלבו הובא במג"א רט"ז סק"א), עכ"ל.

ובנוגע ברכת הנהנין כתב באגלי טל שם דתלוי רק בהנאת מעיו, וז"ל: ולענין ברכה שלפניה, תלוי בהנאת מעיו לבד, שהרי מטעמת אין צריך ברכה בטועם ופולט, וכתב המג"א (סי' ר"י סק"ט) משום דאינו נקרא הנאה אלא בתוך מעיו. וכן פירש הרב בסידור (ברכות הנהנין ספ"ח) וז"ל: לא מיקרי הנאה אלא הנאת מעיו ולא הנאת החיך, עכ"ל. ונראה דאע"ג דבכל אכילות שבתורה קיימא לן כר' יוחנן דבהנאת גרונו לבד מחייב, דהיינו הנאת החיך לבד, מ"מ לענין ברכת הנהנין אינו חייב על הנאת החיך לבד, והטעם בזה ברור, שהרי ברכה שלפניה למדו בקל וחומר מברכה שלאחריה, וברכה שלאחריה חיובה על הנאת מעיו כנ"ל, וממילא מוכח דחיוב ברכה שלפניה על הנאת מעיו לבד אפי' כשלא נהנה גרונו, כיון שלמדו בק"ח מברכה שלאחריה שחיובה רק על הנאת מעיו, דהנאת גרונו כבר עברה.

לע"נ הר"ר יצחק אריה ליב ב"ר מרדכי שפיירא ז"ל יא"צ ו' תשרי

אכילה ערב יוה"כ. בזוה"ק (ח"ג סח): ועל דא מאן דאכיל ושתי בתשיעאה ומענגא נפשיה במיכלא ובמשתיא, אשתכח בעשיראה עינויא דנפשא בתרין חולקין, ואשתכח כאילו אתענו תשיעאה ועשיראה, את נפשותיכם לאכללא

והרי אם אמרינן דהברכה הוא על שהמאכל עכשיו בתוך מעיו, א"כ מה הספק, הרי עכשיו קידש היום. וע"ש תירוצו.

הגליון בארץ ישראל נתנדב ע"י הרב חיים מאיר בן עלקא שליט"א
זכות הצדיקים מליצי יושר יעמוד לו ולמשפחתו ולכל יו"ח להתברך בכל מילי דמיטב

מ'עגלי צדק' על פרשת ראה מסוגל לעשירות

ר' ישראל וואלף מאנדעל היה עשיר, ונהפך עליו הגלגל ונעשה יורד ונצרך לבריות, ואמר לו הרה"ק בעל מעגלי צדק מדעש (יומא דהילולא י"ג תשרי): **תהגה בספרי מעגלי צדק פרשת ראה, ותוושע ממצוקתך ויהיה לך הרחבה גדולה בלי מצרים.** וכך היה, שאחר שלמד מעגלי צדק על פרשת ראה, נושע ויצא ממצר למרחב, והתברך בהשפעה מרובה בכל עניניו. (הקדמת מעגלי צדק).

לא תעשון ככל אשר אנחנו עושים פה היום איש כל הישר בעיניו. נראה לי הכוונה, וגם ההמשך למעלה לענין הברכה, דכתיב 'ושמחתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך ה' אלקיך', על פי מה שכתב הבעל עקידה (שער צ"ה) על מה שנאמר (שופטים יז:ו): 'בימים ההם אין מלך בישראל וכו' כל הישר בעיניו יעשה', דהכוונה מה שאמר 'כל הישר בעיניו יעשה', דכל אחד השגיח רק על טובת עצמו, ולא השגיח לטובת חבריו, עכ"ל. והנה זהו בעיני עוה"ז, אבל גם בעיני עוה"ב כגון בתפלות ווידוים, לא יהיה בשביל עצמו, רק בשביל כל ישראל. וכן פירשתי בפרשת שופטים מה שנאמר 'ולא תקום לך מצבה', דהיינו שלא שיהיה התפלה רק בשביל עצמו לבד, [וזה מצבה, אבן אחת]. רק בשביל כל ישראל, [כמו אליהו הנביא בהר הכרמל דהקים המזבח מ"ב אבנים כמספר בני ישראל]. ודוקא בימי האבות שלא היה יותר מהם, [דאחד היה אברהם, אז] היה מותר מצבה, משא"כ השתא.

וכמו כן בוידי אומרים חטאים שיודעין שלא עשו, והיינו [שמתודים] בשביל אחרים, והטעם העיקר, דכל ישראל ערבים זה בזה. ופירש רש"י בפרשת נצבים שלא קיבלו הערבות עד הברית של הר גריזים, ע"ש. ולכן סמכו אדלעיל, שמתחילה הותרו הבמות להיות עבודה ותפלה וידי ששל הקרבן רק בשביל עצמו, ולא בכללות, ולכן יקריב כל אחד בפני עצמו, [וזה שאמר 'ושמחתם וגו' אתם ובתיכם']. אבל אחר שתעברו הירדן, אז 'לא תעשון ככל אשר אנחנו עושים היום', והיינו מה שא"ש כל הישר בעיניו, ולא משגיח בטובת חבריו, דזה 'לא תעשון כן', רק הכל בכללות עם כל ישראל, ולכן הכל יבואו רק לבית המקדש הכל ביהוד, 'לשכנו ודרשו', כלומר בשביל 'שכנו', שע"י הקרבנות יש השראת 'שכינה', ובפרט ע"י אחדות של כל ישראל בבית המקדש בבית הכנסת מקדש מעט, דמחמת אחדות יש השראת השכינה. (מעגלי צדק).

כולא גופא ונפשא ולא תכנעא בהאי יומא. -) מי שאוכל ושותה בתשיעי ומענג נפשו במאכל ומשתה, נמצא לו עינוי נפש בעשירי, כפלים, ונמצא כאילו התענה תשיעי ועשירי. את נפשותיכם, כולל הכל, גוף ונפש, ולהכנע ביום הזה. ולהבין הלשון 'מענגא נפשיה', נראה דבאמת אחר שעברו כבר תשעה ימים שעליהם נאמר 'דרשו ה' בהמצאו וגו' יעזוב רשע דרכו', שהוא הזמן לבקש מהש"ת על הסיוע לשוב בתשובה ולעזוב דרך רשע, והאדם מרגיש בעצמו שעדיין לא עשה מאומה, כי מי יאמר זכיתי לבבי שדרש ה' בימים אלו בהמצאו כראוי. ואז נשבר לבו בקרבו, ומצידו הוא רוצה להתענות בערב יוה"כ כמו שהיה המנהג להתענות כל עשרת ימי תשובה. רק בערב יוה"כ צוה הש"ת לאכול ולשתות, ויש מצוה באכילת בשר, כדמוכח בחולין (פג. וכדברי רבי יוסי הגלילי), וכן יש מצוה באכילת דגים, כמו שאמרו במדרש (בראשית רבה יא:ד) במעשה דחייט (הובא בטור סי' תר"ד). ויש לו עינוי מזה, שאינו יכול להתענות כרצונו, ואוכל רק לשם שמים, ולזה אמר לשון 'מענגא נפשיה', שהמכוון רק לענג הנפש. כמו אכילת שבת, שהסעודות ברזא דענג, שהם ראשי תיבות 'עדן נהר גן' (זהו ד"א כו). וכמו שנאמר 'אז תתענג על ה' וכו', וכמו שאמרנו כמה פעמים שדקדקו בגמרא בכמה מקומות 'המענג את השבת', ולא אמר 'המתענג בשבת', שהמכוון הוא לענג הנשמה יתירה שנקראת 'שבת', והיא מתענגת מסעודת שבת. וכן כאן באכילת ערב יוה"כ אמר 'ומענגא נפשיה במיכלא ומשתיא', שהאכילה רק לשם שמים ברזא דעונג, דיש לו עינוי מזה שאינו יכול להתענות.

ומסיים הזהור 'ואשתכח בעשירא עינויא דנפשא בתרין חולקין', והוא כמו שדקדק בזה"ק אחר כך במה שנאמר 'את נפשותיכם', ולא כתב 'נפשיכם', לכלול שתי הנפשות, וזה שאמר 'לא תכלא כולא גופא ונפשא'. 'גופא' הוא נפש האכילה שיש לכל בעלי חיים. 'ונפשא' הוא נפש הישראלית בקדושה, וכמו שכתב האריז"ל שכל מזון כלול מגשמיות ורוחניות, והגשמיות מקיים את הגוף ונפש הבהמית. והרוחניות הוא קיום להנשמה. וזה שנאמר 'כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה', והיינו הכח שמחיה את הדבר, וכמו שנאמר 'ואתה מחיה את כולם', ומזהו חיות הנפש. וזהו עינויא דנפשא בתרין חולקין, עינוי נפש הבהמה, ונפש דקדושה שמתקיים מרוחניות המאכל. וזה שאמר אחר כך 'ולא תכנעא בהאי יומא', שנשאר בהכנעה ושבירון לב ממה שאינו יכול להתענות בתשיעי, שהלב יודע שעדיין הוא רחוק מהש"ת, והיה התענית אצלו כמו עונג, כדרך שאמרו בתענית חלום שמותר להתענות בשבת שהוא עונג שלו, ונשאר אצלו ההכנעה אף ביוה"כ לאתכפרא על חוביהו.

ואף מי שאין מרגיש בעצמו חטאים פשוטים, מ"מ לבו נכנע ונשבר בקרבו, כמו שכתב האריז"ל לדלג ב"ה על כל לשון 'חטא ועון', וכן לדלג 'אבינו מלכנו כתבנו בספר סליחה ומחילה', מפני שהסליחה ומחילה בא רק על חטא ועון, ומ"מ אומרים ב"ה 'אבינו מלכנו החזירנו בתשובה שלימה לפניך', ולא צוה האריז"ל לדלגו, אף שהתשובה גם כן בא על חטא ועון. אך באמת תשובה יתכן אף למי שלא

חטא כלל, רק כשזוכה ומשיג גדלות הבורא ית', אז הוא בוש בנפשו על עבודתו להש"ת, כי במה נחשב הוא נגד גדלותו ורוממותו יתברך שמו, על דרך שאמרו (חולין פט). 'בשעה שאני משפיע לכם גדולה, אתם ממעטין עצמכם לפני', והיינו 'גדולה' בהשגת הבורא יתברך שמו, שזהו ענין 'נתתי גדולה לאברהם', שאין הפירוש בגדולה בעוה"ז, שלא נחשב אצלו כלל, רק 'גדולה' בהשגה, ואמר 'אנכי עפר ואפר'. וכן למשה ואהרן שהשיגו יותר, אמרו 'ונחנו מה', שלא נחשבו בעיניהם אף כעפר ואפר. וכן בכל זמן שישראל זוכה להשיג מגדולת הבורא יתברך שמו, אז בוש במעשיו ושב בתשובה על עבודתו שלא היתה כראוי לפי גדלותו יתברך שמו. וזה שאומרים ב"ה 'אבינו מלכנו החזירנו בתשובה שלימה לפניך', מפני שזה יתכן אף בלא חטא ועון וכאמור. וזה שאמר בזה"ק 'ולא תכנעא בהאי יומא', שההכנעה יתכן בכל אחד אף לגדולים שלא קלקלו כלל כמו שאמרו בגמרא 'אתם ממעטין עצמכם לפני'.

לע"נ הג"ר אליעזר זוסמאן סופר ב"ר פישל צ"ל יא"צ ט' תשרי

מי אל כמון נושא עון ועובר על פשע וכו' וכל חטאת עמך בית ישראל תשליך במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם. מה שאמר 'מי אל כמון', דלכאורה היה אפשר לומר 'מי כמון', אלא דידוע דשם קל הוא מדת הרחמים, כדכתיב 'חסד אל כל היום'. ותשובה מאהבה יוצא ממידת הרחמים (ע' צ"ח ברכות ד.), ואם הוא חוזר בתשובה מאהבה, אז הקב"ה אינו משליך החטא, כי אדרבה, מהזדונות נעשו זכויות, ואז 'נושא עון' גם מהיום והלאה, ואעפ"כ 'עובר על פשע'. אבל אם אינו חוזר בתשובה מאהבה רק מיראה, אז אנו מבקשין 'וכל חטאת עמך בית ישראל תשליך במצולת ים במקום אשר לא יזכרו

ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם'.

תשובה מאהבה. איתא במדרש (ע' דמשק אליעזר סוף חלק דברים ערך ר"ה אות כ"ד): כשמוע עשו שהוא ס"מ ראש לע' שרים מעלת התשובה המגעת עד כסא הכבוד, אמר: רבש"ע ברכני גם אני. ונראה הכוונה, דבתשובה מאהבה גם הזדונות נעשו זכויות, ותשובה מאהבה מגעת עד כסא הכבוד, לכן אז השטן אשר הסטין מבקש שגם הוא יקבל חלק על שגם לנו הזכויות.

לע"נ הג"ר אהרן דוד ב"ר שמעון קומפלינסקי צ"ל יא"צ ט' תשרי **והיתה זאת לכם לחוקת עולם וגו' בעשור לחודש תענו את נפשותיכם.** נשאלתי מן הר"ר יצחק דוד ה"י, הא בתקונים (תקונא עשרין וחד דף נז:) משמע דלעיתיד לבוא יאכלו ביוה"כ. וז"ל: 'פורים' אתקריאת על שם 'יום הכיפורים', דעתידין לאתענגא ביה ולשנוי ליה מ'עינוי' ל'ענג', עכ"ל. וכן משמע שם כדכתב בכסא מלך. אמנם לדעתי דאי

בשעת כורעים הוא עת רצון

מנהגו של בעל החזון יחזקאל צ"ל היה להאריך הרבה בכורעים ביום הכפורים. ופעם הסביר הנהגה זו, ואמר: באותו שעה אני בוכה ומתפלל להקב"ה על הגיטין שלי שיהיו כשרים, ועל המצות שאני עושה שתהיינה כשרות.

לכבוד העורך גליון מליצי יושר

בגליון פרשת פנחס תשס"ג הבאתם דברי הבן לאשרי, דג' התיבות של "מלבד עולת התמיד" גימטריה "בצדקה וגמילות חסדים הוי"ה א"ד א' חותם הדין יהפך לטוב". והיינו דע"י צדקה וגמילות חסדים יכולין לעשות תמיד יחוד ושילוב שני שמות הק' של הוי"ה ואדנות, להיות אחד, וזה הוי"ה א"ד א', ועיד"ז חותם הדין יהפך לטוב, דיתהפך מידת הדין לרחמים ולטובה לנו ולכל בני ישראל אמן, עכ"ל.

והבאתם על זה מה שהעיר הרב אברהם ג' מלונדון, דהרי לפי החשבון התיבות של 'בצדקה וגמילות וכו' הוא הרבה יותר מהתיבות 'מלבד עולת הבוקר'. ולכן כתב הרב אברהם ג' דצריך לומר תיבות 'גמילות חסדים' בר"ת 'וגמ'ח', ותיבות 'א"ד א' צריך לומר 'אדני' אחד, ואז עולה בדיוק הגימטריה של 'בצדקה וגמ'ח הוי"ה אדני' אחד חתם הדין יהפך לטוב', בדיוק כמו 'מלבד עולת התמיד', עכ"ד.

ואומר על זה: יישר כחכם - דהיינו שניכם, מוציאי הגליון, והרב אברהם ג' - אבל מקום הניח לי להעיר, שבתית 'מלבד', בלי האות מ', דוקא אז הגימטריה בדיוק. דהיינו, "לבד עולת התמיד" עולה בדיוק כמו "בצדקה וגמ'ח הוי"ה אדני אחד חתם הדין יהפך לטוב".

יישר כחכם
חיים שעכטר

ילפינו ל"ת. ורבינא יליף בגז"ש, שנאמר "עצם" בעונש האוכל ביו"ה, ונאמר "עצם" בעושה מלאכה, וכמו דבמלאכה יש עונש ולא תעשה, ה"ה באוכל יש עונש ולא תעשה. ואיתא התם דהגז"ש הו' מופנית, דחמשה קראי כתיבי במלאכה, חד לאזהרה דיממא, וחד לאזהרה דליליא, וחד לעונש דיממא, וחד לעונש דליליא, וחד לאפנויי למגמר עינוי ממלאכה - בין דיממא בין דליליא.

וקשה, דאם צריך קרא גם לגבי הלילה וגם לגבי היום, מדוע לא קתני במשנה ב' חיובי כרת לאוכל ועושה מלאכה ביום הכפורים, אחד על ליל יוה"כ, ואחד על יומו. ויש לתרץ לפי הרא"ם (ויקרא כג:לא) שכתב, דמה דנאמר יתור לאזהרה ועונש בלילה, הוי רק גילוי דמה שנאמר בפסוק "בעצם היום הזה" לא בא למעט לילה (אלא למעט תוספת יו"כ), וא"כ אין הפירוש דיש אזהרה ועונש על ליל יוה"כ, ואזהרה ועונש על היום, אלא הוי חד אזהרה על כל יום הכפורים. (לקח טוב כלל ז' דף מד. וע"ש בתחילת דבריו בדף מג.)

חצי שיעור. בביאור מחלוקת ר' יוחנן וריש לקיש אם חצי שיעור אסור מה"ת או מדרבנן, ביאר הגר"י ענגיל (בית האוצר ח"א כלל קכ"ז ד"ה וי"ל), דר' יוחנן סובר דכל מאכלות אסורות איסורם הוא בחפצא, דגוף המאכל האסור הוא דבר של איסור, ולכן אי אפשר שחצי שיעור יהיה גופו היתר וכשמצטרף לשיעור שלם יהפך גופו לאיסור, ולכן על כרחך צ"ל דגם מתחילה היה חפצא דאיסורא, אלא דליכא מלקות על חצי שיעור, ולכן גם חצי שיעור אסור. אך ר"ל סובר דמאכלות אסורות אינן איסור חפצא, אלא איסור גברא, דאין גוף המאכל דבר של איסור, אלא האדם מצווה שלא לאוכלו. ואיסור זה על האדם הוא דוקא באכילת כשיעור ולא באכילת חצי שיעור, ולכן לר"ל לא קשיא דאין אפשר דשני חצאים של היתר נעשים בהצטרפותם דבר איסור, דבאמת לא נעשה החתיכה חפצא דאיסורא, דרק האדם מזהר שלא לאכול כזית שלם, ואינו מזהר מלאכול חצי שיעור.

לרפואת ר.מ.ב.ע.י.ה.

אך בעשור לחודש השביעי הזה. הנה תיבות 'אך בעשור לחודש השביעי הזה', גימטריה 'שבו יהיה הריגת רבי עקיבא'. כמבואר במדרש משלי שרבי עקיבא נהרג ביום הכפורים. אבל על ידי זה נתכפרו עונות בני ישראל, וניטל

בשורה טובה!
אפשר להשיג הספרים
בקודש חזיתך - שמורות עיני,
ליקוטים נפלאים על עניני שמירת עינים.
גם אפשר להשיג ספרים אחרים במחיר קטן.
פחית פירוש לפתחלים ופחיתים.
718-871-6718

דבשר בחלב וכו', ומדחזינן דיש צירוף כזה בכל איסורים שבתורה לענין כרת ומלקות, הוכיח ר' יוחנן מזה דעל כרחך חצי שיעור אסור מה"ת, ולכן שפיר כל חלק וחלק מהאיסור הוא איסור מה"ת, אך דמלקות אינו חייב עד שיצטרף באכילה אחת כל כך חלקי איסור שיהיה בו כזית שלם, עכ"ל.

ובצפנת פענח (ח"ב תרומות פ"א עמוד 41 סוף טור ב', ומהדורא תנינא עמוד ק"מ) ביאר באופן אחר, דקיים ב' סוגי שיעורים: (א) שיעור המייצר הדבר, ובפחות מכשיעור ליכא כלל גוף הדבר, כגון שיעור אתרוג שתלוי בגמר פרי', דכל זמן שלא הגיע לגודל מסוים אינו פרי כלל עדיין. ואז ליכא איסור בפחות מכשיעור. (ב) שיעור המכשיר הדבר - אבל אינו מייצר, ובפחות מכשיעור איכא רק חסרון בהכשרו של דבר, כגון שיעור כזית. ואז גם פחות מכשיעור יש שם האיסור עליו ואסור מה"ת.

אפשר שישתנה דבר מן התורה. ולכן כתיב 'לחוקת עולם', לאפוקי מהנ"ל. ורק הכוונה של התיקונים הוא דמרום עונג לא יצטרכו אכילה ושתיה, וכמו דאמרו (ברכות יז:). העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה וכו' אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, שנאמר 'יחזו את אלקים ויאכלו וישתו', ובתרגום 'והו'ו חדאן כאילו אכלין ושתין'. וכן מרע"ה ארבעים יום לא אכל ג"פ מ' יום. ובמדרש (שוח"ט קמ"ו) עה"פ 'ה' מתיר אסורים', איתא: כל בהמות טמאות הקב"ה מטהר לעתיד לבוא, וכן החזיר אשר עתיד לחזור ולטהר לעתיד לבוא. והקשו שם במפרשים היתכן שיונה דבר מה"ת, ומפורש אצלינו בספרי בית יוסף חדש (דף ע"א), דהיינו שיהיה מעלה גרה לעתיד לבוא לטהרו מה"ת (ע' אור החיים ויקרא יא:ז), [אבל בלי שיהיה מעלה גרה, לא שייך שיטהר].

אך בעשור לחודש השביעי יום הכיפורים הוא. צ"ב לשון 'אך'. וברש"י בשם הת"כ: כל אכין ורקין שבתורה מעוטין הן, שמכפר הוא לשבים, ואינו מכפר על שאינם שבים. ונראה לי מדסמין 'אך' אל 'בעשור לחודש', ולא אצל 'יום הכיפורים', כמו שהיה ראוי לפי דרשת חז"ל דבא

למעט דאינו מכפר לשאינם שבים, אפשר לומר שבא נמי למעט מלהתענות ב' ימים יום כיפור משום סכנה, וכמו דאיתא בשו"ע (בהג"ה סי' תרכ"ד), וזה שאמר הכתוב ד'אך' רק 'בעשור לחודש' יש להתענות.

וכמו שאמרו (ר"ה כא:). רבא הוה רגיל דהוה יתיב בתעניתא תרי יומי (היה מתענה יוה"כ שני ימים מספיקא דיומא דשמא עיברו את חודש אלול), רב נחמן יתיב בתעניתא כוליה יומי דכיפורי [והיינו רק יום אחד], לאורתא [בסוף יוה"כ כשרצה לאכול], אתא ההוא גברא אמר ליה לרב נחמן: למחר יומא רבה במערבא (-דמחר חל יוה"כ בארץ ישראל, דב"ד עיברו חודש אלול). אמר ליה רב נחמן: מהיכא את? אמר ליה: מדמריא. אמר ליה רב נחמן: דם תהא אחרייתו [של רב נחמן, דזה ר"ת של 'דמריא'], קרי רב נחמן על אותו אדם הפסוק 'קלים היו רודפינו', ע"כ. וזה שאמר הכתוב 'אך', כי ירדה תורה לסוף דעתם להרחיקם מן הסכנה, ואמר 'אך בעשור', ולא יותר, כי כל דרכיה דרכי נועם, ואין להיכנס בחשש סכנה ה"י.

ועוד אפשר לומר דגם מהפסוק 'מערב עד ערב', נשמע דרק מערב עד ערב לבד יש להתענות, ושלא להתענות שתי ימים משום סכנה, וחז"ל (יומא פא.) דרשו מה שדרשו מפסוק זה 'מערב עד ערב', אבל הא והא נשמע ממנו.

לע"נ הרה"ק ר' שמואל אברהם ב"ר אליעזר חיים רבינובין אדמו"ר ממעבדו צ"ל יא"צ ד' תשרי

ליל ויום כפור. תנן בריש כריתות: שלשים ושש כריתות בתורה וכו' האוכל והעושה מלאכה ביוה"כ. וחייב כרת מפורש בפסוק (ויקרא כג:כט) "כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה". אבל לא נאמר בתורה איסור ל"ת מפורש שלא לאכול ביוה"כ. ונחלקו ביומא (דף פא.) מהיכן

ב ויסוד דבריו בדברי ר' יוחנן כתב גם ביד המלך (פ"א חמץ ומצה ה"ו), וז"ל: עיקר סברתו של ר' יוחנן דסובר דחצי שיעור אסור מה"ת הוא רק משום דחצי איצטרוף, והנה כל כחה ועיקרה של סברא זו שחידש ר' יוחנן הוא, דאם היה חצי שיעור מותר מה"ת, לא היה מצויר שום איסור כלל אף בשיעור שלם, דהא כל שיעור שלם הוא מורכב מכמה חלקי חצי שיעור, ואם כל חלק וחלק בפני עצמו היתה היתר גמור מה"ת, איך יסבול על הדעת דבהצטרף כמה וכמה חלקי היתר יהיה מצורף ע"י הרכבתו איסור גמור אשר יהיה חייב כרת או מלקות באכילתו. והרי אנו רואין בבשר בחלב דחידוש הוא שחידוש התורה בו דכל חד וחד באפיה נפשיה שרי ובהדי הדדי אסור, והרי בבשר בחלב הצירוף יחד אשר נאסר על ידו הוא עכ"פ ע"י ביטול, ואם נאמר דחצי חצי שיעור הוא היתר גמור מה"ת, הרי כל איסורין שבתורה המה רק ע"י ההרכבה לבד, דכל חלק חצי שיעור שבו באפיה נפשיה שרי ובהדי הדדי אסור, וע"י צירוף יחד לוקה עליו, ומה חידושיה

השליטה מן הס"מ שרו של עשו, ולכן 'אך בעשור לחודש השביעי הזה' גימטריא 'בטלה צוק הצרה שליטת עשו', אמן כן יהי רצון.

בזאת יבא אהרן אל הקודש. ראשי תיבות גימטריה כ"ד, דאות ב' של 'בזאת', אינו עיקר התיבה, אלא שמושית, ועיקר התיבה הוא 'זאת', והרמז הוא שזכות כ"ד ספרי תורה שבכתב שעסק בהם אהרן תדיר, עמד לו שנכנס למקום שאפילו מלאכי השרת אין יכולים לכונוס, כדאיתא בירושלמי (יומא פ"ד ה"ב) עה"פ 'וכל אדם לא יהיה באהל מועד', אפילו המלאכים דכתיב בהו 'ופניהם פני אדם', לא יהיה אז בבואו אל אהל מועד.

לע"ה הגר"ר יעקב ישראל ב"ר מרדכי בן ציון קארף
אדמו"ר מזעוויל זצ"ל יא"צ ט' תשרי

מחתה של קטורת. בחידושי רבינו חיים הלוי (שם) כתב, דרך במקום דנאמר דין ימין, דבעינן יד ימין של כהן, אז איכא פסול חציצה, אבל במקום דגם יד שמאל כשר, ליכא פסול חציצה. והעיר בחזון יחזקאל, מהא דאיתא בירושלמי (יומא פ"ד ה"ד) דמחתה של קטורת ביום כיפור היה לה נרתיק כדי שלא יכונה, והקשו עלה 'ואינו חוצץ?' [הרי הנרתיק אינו כלי שרת והוא חוצץ בין יד כהן גדול להמחתה]. וא"ר יוסי בי רבי בון קובעו במסמר, [דחיבר את הנרתיק במסמר והרי הוא ככלי אחד, ולכן אינו חוצץ], ע"כ. והרי הולכת המחתה כשר בשמאל, כדמשמע בהא דתנן ביומא 'נטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו', והקשו בגמ' (יומא מז.) דעיקר עבודה הוא הכף עם הקטורת, ומדוע נטל הכף בשמאלו והמחתה בימינו. ומשני "זו חמה וזו צוננת זו מרובה וזו מועטת", ע"ש. ומבואר דבלאו הכי, כשר הולכת המחתה גם בשמאל. ולפ"ז צ"ב קושיית הירושלמי שיפסול הנרתיק משום חציצה, והרי לפי דברי הגר"ח לא שייך פסול חציצה היכא דכשרה בשמאל.

ותירץ החזון יחזקאל, דל"ל דקושיית הירושלמי דנרתיק הוא חציצה, אינו בנוגע הולכת המחתה, אלא קושיית הירושלמי היא על עבודת החיתוי שתפסל משום חציצה, וחיתוי ודאי עבודה היא ביום כיפור כדכתיב 'ולקח מלא המחתה', ובזה איכא דין של יד ימין ואיכא פסול חציצה. ובאופן אחר ביאר, דהירושלמי סובר דבאמת הולכת המחתה פסולה בשמאל, ולכן פוסל בה חציצה.

כחה של קבלה. איתא בתוספתא (דמאי פ"ב ה"י): וכולן (-הגולנין ועמי הארץ), שחזרו בהן [ממעשיהם ורוצים להיות 'חברים'], אין מקבלין אותן עולמית [להחזיקם בתורת 'חברים', כיון שאינם יכולים לעמוד בדבריהם ולקיים מה שקבלו עליהם] דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר, חזרו בהן במטמוניות - אין מקבלין אותן, בפרהסיא - מקבלין אותן [דמסתברא שהם

¹ יומא פ"ב ה"י, קונטרס הארות והערות על חידושי רבנו חיים הלוי, מובא בחזון יחזקאל סוף מס' זבחים, ובספר הזכרון לזכרו עמ' קב. ומובא בהפרסד (שנה י"ט, חוברת ו' עמ' 34).

חזרו חזרה גמורה]. ר' שמעון ור' יהושע בן קרחה אומרים, בין כך ובין כך מקבלין, שנאמר שובו בנים שובבים.

ואינו מובן שיטת ר' שמעון ור' יהושע בן קרחה, דהרי ר' יהודה אמר אם חזרו במטמוניות אין מקבלין אותן, משום דמן הסתם לא שב בתשובה גמורה, ולכן לא סמיכין עליו. וא"כ מאי מייני ר' שמעון ור' יהושע ראייה לזה מקרא ד'שובו בנים שובבים'. הרי מקרא חזינן רק שהקב"ה אומר להם שישובו, אבל אין ראייה מזה דסמיכין עליו דבאמת שב בתשובה.

וביאר בחזון יחזקאל ז"ל: דכתיב 'שובו בנים שובבים', ואח"כ כתיב 'ארפא משובתיכם', כלומר הקב"ה אומר: בשובכם, אני 'ארפא משובתיכם', [שאינו אסייע לכם] שתהיה תשובה גמורה. כך הכא אם יתקבלו [להיות 'חברים'], הקבלה עצמה תחזירם לגמרי ויהיו נאמנים.

לזכות מ.ב.פ.ר. להצלחה בכל"ע

כחה של תשובה. הנה האר"י הק' גילה הרבה על אנשי דורו איזהו שורש נשמות יש להם, וזהו ידוע כפי שמבואר בעץ חיים שאין היום נשמות חדשות, שמזמן החורבן בית המקדש אין באים נשמות חדשות בזה העולם, וכולם מגולגלים, עד שבגלגול אחד זוכה האדם לתקן הכל לגמרי. ורק איזהו ניצוץ חדש יכול לבוא לעולם, אבל ממש נשמה חדשה לא יכול לבוא, כמו שמבואר סוד הדברים ליועזר ח"ן.

והנה אנו רואים דיש תלמידי חכמים שהם ליצינים ואינם מתנהגים כשורה, ובזה כדאי להביא מה שהאר"י הק' אמר על תלמידו אחד מחכמי הדור, וז"ל: ה"ר משה יונה נתגלגל בגלגול שעבר ל"ו שנים בבהמות וחיות וכיוצא בזה, ועתה זכה לבוא בגלגול אדם, ולכן הוא ליצן גדול ואינו נוהג כשורה, ע"כ. ורוב אנשי דורינו זה, הם היו מגולגלים מקודם בבהמות וחיות, ולכן הם עזי פנים, אם לא השרידים אשר ה' קורא עליהם.

והנה יש ארבע חלקי גילגולים: דומם, צומח, חי, מדבר, ואחרי שעובר הגלגולים האלו, אז מתגלגלים באדם, וזהו תלוי איך שחטא. ולפ"ז יכולים להבין הרבה דברים מה שקורה להאדם בחייו הכל בהשגחה פרטית, ואיך שמוכרחים לתקן הכל, ואיך שהאדם תלוי בו

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרכת הרה"צ מאראד זצ"ל

**אריינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד
דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.**

וואס טוהט מכן דורות ישרים:

- א ת"ח יר"ש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אידן, וועט עס טוהן פאר אייער יעוועה להתפלל, כדי איר זאלט קענען פרייזאט, בנאמנות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין, באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט, אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט, מיט כוונה, במתינות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- משרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות די שטיין בלייבט אין דעם אויוועג פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'לאזט איין וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקען, שהוא עת רצון וועט עס טוהן פאר אייער יעוועה להתפלל, כדי איר זאלט קענען פרייזאט, בנאמנות, קאנפידענשעל.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט נשמת הצדיק אל קברו (המקובל מהישמח משה).
- די שטיין ווערט באגראבען ווי די ריכטיגע וועג, און אזוי זעהט מען עס נישט.
- מ'קען אויך אפנעמען די שטיין און עס אליין אראפלייגען ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מ'קען באשטעלען אפאר שטיינער כדי מ'זאל עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובל'דיגע אופן פון **מכן דורות ישרים** זעהט מען ווי עס ווערט מקיים די ווערטער פון אריה"ק אויפן האר: **יבער הלב (-אנצייגן זיין הארץ צו אידישקייט), שיהיה לבו לשמים לטובה (-ס'ווייזט די גאנצע מענטש), ויחיה מלאים (-וועט עסן וואונדער),** מ'קען עס געבען פון מעשר.

פאר מרעים רופט-טקסט מכן דורות ישרים

917-635-3883 dorosyesharim@gmail.com

**צופרידענע
עלטערען פון
מכן דורות
ישרים זאגן:**

”מיין קינד איז געווארען א אנדערע מענטש. ער לערענט מוסר, ער וויל ענדיגען א מסכתא

”מיין זון בעהט מיין זעקס מיין אויף 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שמע

”מיין יצחק האט ארויסגעלייגט א פילטער

”איר האב נישט געהאט קיין מנוחה פארדעם, נישט וויסענדיג וואס מיין בחור טוהט

”כ'האב אינגעהויבען זעהן הצלחה מיט מייער קינדער נאכען מניב זיין פאר מיין חברים קינד

איר קענט באשטעלען פאר שבת באווארפען-שבע ברכות-בר מצוה

א ספעציעלע גליין מיט די נאמען פון די בעלי שמיחה אריינגעדרוקט אין דאס פארטיילען ביי די שמיחה!

אין די זכות פון די צדיקים וועט נמשך ווערען שטענדיג

² וז"ל: ויש לומר שהנרתיק היה נתון עליה מבעוד יום, ואז חציצה פוסלת בה משום חתוי שהיא עבודה, שהרי עבודתה כתוב בקרא 'ולקח מלא המחתה גחלי אש', ועבודת החיתוי היא כשאר עבודות שאינה אלא בימין וממילא חציצה פוסלת בה.

לכבוד הרב העורך של גליון היקר 'מליצי יושר'

אחדשה"ט! בקשר למה שאמרתי לך בחודש העבר מה שיש בליבי, כי כבר נדבתי כמה פעמים לגליון מליצי יושר לזכות בני שמצפה להוושע בזש"ק כבר זמן רב, ואמרתי לך שאין לי ח"ו שום טענות ותרעומות על הצדיקים, אבל סו"ס בני עדיין מצפה לישועה, והיכן הבטחת הצדיקים? הנה זכיתי להכנס לקודש פנימה להרה"ק ציס"ע מוהר"ר דוד מלעלוב שליט"א, והרהבתי עוז לשאול שאלתי הנ"ל. ותיכף ומיד אמר לי בתקיפות: ח"ו לשאול שאלות כאלו! ברור בלי שום ספק שהצדיקים מקיימים מה שהבטיחו, אי אפשר להיות שאינם מקיימים הבטחתם. אבל עד הגאולה - הכל בהסתר. לפעמים הצדיקים ממשיכים הישועה שנצרך על אתר! ולפעמים זה לוקח זמן - וזה הרבה פעמים מחמת חשבונות של גלגולים הקודמים. ולפעמים במקום ישועה זה, הם עושים טובה אחרת. [כמו שהייתי אצל, כי ראיתי הרחבה גדולה בעסקים שלי למעלה מן המשווער]. ולפעמים הם עושים טובה למשפחתך ולבני ביתך. ולפעמים לדורות הבאים. ולפעמים לאחר מאה ועשרים. אבל זה ברור שהם מקיימים מה שמבטיחים להיות מליצי יושר, ובעת הגאולה יתברר לך כל הטובות שזכית בגלל שקיימת צוואת הצדיקים, עכ"ל הק'.

חישבתי שזה לתועלת לצבור הרחב להעתיק הדברים המאירים שזכיתי לשמוע. גם הוסיף בסוף דבריו, דיש סגולה בדוק ומנוסה לכל הצרות, והוא להיות בשמחה, כי שמחה מבטל כל הדינים.

המצפה לישועה בקרוב ממש
ב.פ. לאנדאן.

הרבה הרבה דורות שנים ועולמות שצריך לתקן, הרי דאדם הוא לא כל כך קטן, אלא תלוי בו הרבה גדלות, וצריכים תמיד להתבונן איפה נמצאים בחיים, ומה שצריכים לקיים וללמוד וללמד לשמור ולעשות ולתקן כל הדורות וכל העולמות ולזכות הרבים. ומובא בספר אמרי שמעון להגאון המקובל ר' שמעון אגסי ז"ע, שהיה איש אחד ירא אלקים וסר מרע, ונגמר דינו לרגום אותו באבנים בעלילת שוא, שזרק אבן אחת על סוס המלך כשהיה עובר ברחוב היהודים, ונצטערו על זה הרבה כי למה מת במיתה משונה כזו, והגידו בחלום להרב, שהוא היה הראשון שזרק אבן על זכריה הנביא כשרגמוהו בחצר בית ה', ולכן מת

ברגמת אבנים מדה נגד מדה, וצדיק הוא ה'. ומובא מזקן אחד ששמו ר' שאול חבה, שהעיד שהוא היה נוכח בדרוש אשר דרש ר' שמעון אגסי ז"ע, ושמע ממנו שהוא מכיר איש כומר שחי בזמניו, שמגולגל בו ירבעם בן נבט, וזהו כמעט שני אלפים ושמונה מאות שנה שהוא נע ונד בגלגולים שונים שאי אפשר לשערם, ומעובדא זו שסיפר הגה"ק המקובל האלוקי ר' שמעון אגסי ז"ע שהיה ידוע בזמנו כבעל רוח הקודש, והרבה מופתים סיפרו עליו בני דורו, אנו לומדים כח התשובה, ועד היכן אנו מחויבים לחזור בתשובה.

מאמר מספר צפנת פענח להרה"ק מופת הדור רבי אליהו גריידיץ ז"ע שכתב דמסוגל ללמוד מאמר זה להפוך מזלו לטובה.

וז"ל: במאמר זה, טוב לכון אם מזלו קשה, שירחם ה' ויעמוד כוכבו למקום אור.

[המשך משבוע העבר] (אות ז'): ואכתוב עוד ליישב הקושיא איך אפשר שיבוא הגלגל בכל יום לאותו מקום שהיה אתמול, וכמו שאמר הטייעא 'נטר עד למחר כי השתא ומשכחת לה', והלא כלל בדינו שמזלות בני אדם שנשתנה, הוא מגלגל החוזר בעולם, ואילו בא בכל יום למקומו, אין מקום לזה, [כי אז נמצא דהמזל נשאר באותו מקום לעולם].

ונראה דאיתא ברמב"ם (פ"ג יסודי התורה ה"ו-ז), וז"ל: גלגל התשיעי שהוא מקיף את הכל, חלקוהו החכמים הקדמונים ל"ב חלקים, כל חלק וחלק העלו לו שם על שם צורה זו שתראה בו מן הכוכבים שלמטה ממנו שהם מכוונים תחתיו, והם המזלות ששמותם, טלה, שור, וכו'. גלגל התשיעי עצמו אין בו לא חלוקה ולא צורה מכל הצורות האלו, ולא כוכב, אלא בחיבור הכוכבים שבגלגל השמיני, הוא שיראה ככוכבים גדולים שבו תבנית הצורות האלו או קרוב מהן. ואלו השנים עשר צורות לא היו מכוונות כנגד אותן החלקים אלא בזמן המבול, שאז העלו להן שמות אלו, אבל בזמן הזה כבר סבבו מעט, לפי שכל הכוכבים שבגלגל שמיני כולם סובבים כמו השמש והירח, אלא שהן סובבין בכבידות, וחלק שיתהלך השמש והירח כנגדו ביום אחד, ילך כנגדו כל כוכב מהן בקירוב משבעים שנה, עכ"ל.

ומעתה מתורץ הקושיא, דבדאי בכל יום יסובבו המזלות, בכל זאת יש מעט בכל יום שינוי מקום, ומי שנולד במזל הטוב בתחילת החלק, ישאר כן כל ימי חייו. וגם אפשר דור שני יהיה ג"כ במזל הטוב, טרם שעבר החלק ההוא מכנגדו. אבל על פי רוב לאחר שבעים שנה, שהוא כבר בן בנו, שוב כבר עבר המזל הטוב, וזה תלוי אם בן בנו נולד בזמן שיש עדיין איזה חלק טוב מהמזל, דיש שנולד באמצע מזל הטוב, ויש שנולד סמוך להסוף של מזל הטוב. ואותם שנולדו סמוך להסוף של מזל הטוב, אז נשתנה עוד בחייו [מזלו לרעה]. ויש שנולדו לגמרי קרוב לסוף המזל הטוב, ואז פסק המזל הטוב שלו במהרה. וכן הוא להיפך בנוולד במזל רע, שיש שהיה לו רוע מזל, ומהרה נשתנה לטובה.

ואולם זכות אבות ותפילות צדיקים, מייחדים לאדם טובה, להעמידו למזל טוב, כמו שהעמיד הקב"ה את כוכב אברהם, דאיתא בשבת (דף קנו): רב סבר אין מזל לישראל, דאמר רב יהודה אמר רב מניין שאין מזל לישראל, שנאמר ויוצא אתו החוצה. אמר אברהם לפני הקב"ה: רבש"ע בן ביתי יורש אתי. אמר לו: לאו, כי אם אשר יצא ממעיך. אמר לפניו: רבש"ע, נסתכלתי באיצטגנינות שלי ואיני ראוי להוליד בן. אמר ליה: צא מאיצטגנינות שלך, שאין מזל לישראל. מאי דעתך - דקאי כוכב 'צדק' במערב, מהדרנא ומוקמינא ליה במזרח. והיינו דכתיב מי העיר ממזרח צדק יקראוהו לרגלו, ע"כ.

וזה שאמרו שם בגמ' דרב סובר דאין מזל לישראל, דודאי גם לישראל יש מזל, אבל הקב"ה עוקר הכוכב המריע ומעמידו במקום הטוב, שמצוה הקב"ה על הכוכבי לכת שבידים נמסר כל המזלות, לשנות כוכב פלוני ממקומו, או [שאין הקב"ה מצוה לכוכבי לכת שהם יעקרו הכוכב ממקום הקבוע למקום אחר, אלא] שפקד ה' בעצמו על הכוכב שיעתיק ממקומו, וזה הוא בין [להפוך המזל מרע] לטוב, ובין למוטב המציאות (-להטיב מזלו שיהיה טוב יותר).

ועל זה קראו אנשי כנסת הגדולה אחד משמות ה' יתרוםם 'ובתבונה משנה עתים, ומחליף את הזמנים, ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו'. וגם נראה, שבמאמר זה, טוב לכון אם מזלו קשה, שירחם ה' ויעמוד כוכבו למקום אור.

בסיעתא דשמיא סיימנו לבאר מאמר י"ד שבספר צפנת פענח שמסוגל להפוך מזלו לטובה

בשבוע הבא אי"ה נתחיל לבאר מאמר א' בספר הנ"ל

שכתב על זה הרה"ק מגריידיץ ז"ע דמסוגל להינצל מאויבים

וז"ל: וכפי הזריעה (-לכון בתפילה הכוונות שכתוב במאמר זה) יש לילך בטח שכן יהיה בעזרת השי"ת הצמיחה מזה. ואולי יהיה סיעתא דשמיא שיהיה עוד הרבה תועלת יותר ממה שאני משער, ויקוים בזה כעין מה דכתיב 'ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'.